

Kapitola

1

Už když jsem vykoukla z auta, bylo mi jasné, že dům je v hrozném stavu. Ale vůbec mi to nevadilo. Po nějaké době vám domy začnou splývat jeden s druhým, tenhle je čtvrtý – ne, už pátý.

Napřed byl zelený dům, tam se dveře pořádně nedovíraly a vítr fičel dovnitř a vzhůru schodištěm, až skla v oknech drnčela. Pak bílý dům: kuchyňský stůl posypaný drobečky, děti se perou o pytlík s krajíčky měkkého bílého chleba. Žlutý dům: celý začouzený, žena s dlouhými vlasy spletenými do copů, holé schodiště bez koberce, dupot nohou nahoru dolů.

Ach, a dům v Branches! Stevenův dům. Ten byl jiný. Nikdy na něj nezapomenu.

Nemysli na to, napomenul mě v hlavě Stevenův hlas.

To jsem dělala každou chvíli. Dělala jsem, že Steven je jako tady se mnou, i když jsem dobře věděla, že je míle a míle daleko, kdesi uvnitř státu New York. Přemýšlela jsem, jestli ho někdy napadne si vzpomenout: „Co asi zrovna teď dělá Hollis Woodsová?“ A slyší také on v hlavě můj hlas?

Řidička vypnula motor. Chvíli jsme se tiše dívaly na stromy, jejichž listy se začínaly vybarvovat do červeně. Vždyť už byl říjen. „A jsme tady, Hollis,“ řekla žena. Měla na sobě teplákovou soupravu se skvrnou od hořčice na břicho = pozůstatek po párcích v rohlíku, které jsme si před chvílí dopřály při zastávce na okraji silnice. Ty se mi teď jak hrouda převalovaly v žaludku a šplíchaly se v záplavě vypité minerálky.

Žena se celou cestu pokoušela o konverzaci, ale já nedpovídala. Seděla jsem zabořená do sedadla, nohy vyložené na palubní desce, baseballovou čepici naraženou hluboko do čela. Jednou jsem četla v jakési knize, že když se vám někdo podívá do očí, vidí vám až na dno duše.

Nechtěla jsem, aby mi někdo viděl do duše.

Věděla jsem, že ta žena umírá touhou mi říct, abych ty nohy dala dolů, ale neřekla nic. Čekala na vhodný okamžik, kdy mi bude moct přednést svůj proslov.

Krátce vydechla a mně bylo jasné, že teď to přijde. „Tohle pro tebe může být nový začátek, Hollis. Nový domov.“ Naslinila si prst a pokusila se odstranit skvrnu od hořčice. „Nikdo tě tady nezná. Můžeš se změnit a zkusit být hodná. Víš, jak to myslím?“

Možná přednášela tuto řeč všem svým svěřencům, když je vyklápěla před novými domy, stejně jako když dodavatel zásilkové služby doručuje za rušného dne své balíky. Ale možná jí křivdím. Krátce jsem jí pohlédla do očí, jen jsem na ni pokradmu mrkla, a viděla jsem, že se mnou soucítí, že opravdu neví, co si se mnou počít. Tím hůř, hořčicová dámo.

Tiše jsem si pobrukovala písničku Červi lezou dovnitř, červi lezou ven.

„Je to bývalá učitelka kreslení,“ ukázala hořčicová dáma na dům. „Teď už je v penzi. Nikdy jsem se s ní nesetkala, ale všichni v agentuře říkají, že to s dětmi báječně umí, s dětmi...“ Hlas se vytratil, větu nedokončila, ale já dobře věděla, že chtěla říct „s dětmi, jako jsi ty“.

Posunula jsem nohy na palubní desce kousek výš, až jsem měla kolena skoro u brady.

„Nějakou dobu už nikoho v péči neměla, ale Emmy říkala, že by to pro tebe u ní bylo dobré.“

Emmy, hvězda agentury. Nejspíš řekla: „Co ještě můžeme ztratit?“

„Dobré pro kumštýřku, jako jsi ty, Hollis,“ dodala hořčicová dáma. „Pan Regan...“

Zhluboka jsem se nadechla. Stařík. Zavřela jsem oči, aby to vypadalo, že si chci zdřímnout.

„Chtěl, abys měla šanci se zdokonalit v kreslení. Říkal, že by byl hřích, kdybys v tom nepokračovala.“

Zkusila jsem zívnout, ale vtom se otevřely vstupní dveře, na přední verandu vyšla žena a v patách za ní mangově oranžová kočka. Neobtěžovala jsem se víc, než směrem k ní jen krátce mrknout. Proč by mě mělo zajímat, jak vypadá?

Ale hořčicová dáma vedle mě se zhluboka nadechla. Pohlédla jsem úkosem k domu. V tom jsem byla mistr, podívat se, kam jsem chtěla, aniž bych otočila hlavu, zvedla oči nebo zamrkala.

Jenže teď jsem zamrkala, nemohla jsem si pomoci.

Každý, kdo poprvé uvidí Josii Cahillovou, to udělá. Ale nebylo to jen proto, že byla krásná jako filmová hvězda a že na sobě měla modré šaty z lehounké látky, které se kolem ní vznášely jako obláček. Nebo proto, že na osmi ze svých prstů měla prsteny. Bylo to proto, že v ruce svírala obrovský kuchyňský nůž. Držela ho před sebou tak, že se stříbřitě rozzářil, když se v něm zachytily paprsky pozdně odpoledního slunce.

„Proboha,“ vydechla hořčicová dáma.

Narovnala jsem se na sedadle a uvažovala, jestli mám otevřít dveře a vystřelit ven či natáhnout ruku a zamknout se uvnitř.

Dáma s nožem přistoupila blíž a já uviděla, že má obličej filmové hvězdy na tvářích i na čele protkaný spoustou jemných vrásek.

Ale pak se usmála a vrásky se jí kolem úst přeskupily. Sklonila se a položila ruku na okénko vozu. „Hollis,“ řekla. „Tak jsi přijela?“

Nemohla jsem z ní spustit oči. V hlavě se mi pomyslná tužka míhala po papíře a kreslila její tvář, oči, nůž. Natáhla jsem se na zadní sedadlo, popadla svůj batoh, vyskočila jsem z auta a hlučně za sebou práskla dvířky.

Na druhé straně vystoupila hořčicová dáma.

„Čaj?“ zeptala se jí filmová hvězda, jako by předčítala seznam nákupů. „Kávu? Limonádu? Pomerančový džus?“

Hořčicová dáma zavrtěla hlavou. Pořád ještě myslela na ten nůž. „Chci jen pomoci Hollis zabydlit se tady,“ řekla nejmístě.

„Už jsem zabydlená,“ ujistila jsem ji.

Chvilku jsme tam všechny tři jen tak stály a pouze hořčicová dáma se pokoušela zaplnit prostor kolem nás povídáním. Pak konečně zase otevřela dvířka, nastoupila a odfrčela.

„Chceš mi tykat? Říkat mi Josie?“ škrabala se filmová hvězda nepřítomně na čele rukojetí nože. „Kdybys chtěla přidat tu druhou část, Cahill, vyslov to pěkně Kejl.“ Pohodila hlavou směrem ke kočce. „To je Henry. Občas je trochu nedůtklivý.“

Šla jsem za ní cestičkou nahoru, okolo domu a dozadu. Henry šel s námi, napřáhal tlapku a pokoušel se mi zatnout jeden ze svých nedůtklivých drápků do lýtky.

Josie se na mě přes rameno ohlédla. „Máš hlad?“

Zavrtěla jsem hlavou. Párky v rohlíku se mi pořád ještě převalovaly v žaludku.

„Věci si zatím odhoď sem,“ mávla nožem. „Uložíš si je později.“

Za domem byl úplně jiný svět: zahrada na okraji lesíka, jen docela maličkého, po stranách jsem viděla domy v sousední ulici.

„Bydlím tady“ – zvedla Josie jedno obočí – „od té doby, co byla vynalezena lžice.“

„A kdo ji vynalezl?“ zkoušela jsem ji.

Druhé obočí vyletělo nahoru. „Pan nůž a paní vidlička, kdo jiný?“

Musela jsem se zasmát. Rozmachem ruky ukázala: „A toto je mé království.“

Na okraji lesíka byly do země zapíchané vyřezávané

samorosty, některé silné jako moje ruka, jiné tenčí než tužka. A všechny měly objíčejíky a na dřevěných hlavíčkách trávu nebo věneček z květin.

Tu a tam jsem si na ně sáhla, letmo se jich dotýkala dvěma prsty, kterými rozmazávám na svých kresbách stíny. Jedna z figurek měla kolem krku jemný šátek a na založených pažích držela ptačí hnízdo. „To jsi ty?“ zeptala jsem se.

Josie pohládila šáteček a obrátila se ke mně, hlavu skloněnou na stranu.

Stáhla jsem si čepici víc do čela a prohlížela si samorosty. Je opravdu skvělá umělkyně.

„Tebe taky udělám,“ řekla Josie Cahillová. „Musíme najít správnou větev. Myslím, že o jedné vím, je v zadu. Hlavu už má vytvarovanou, ostrý nos, oči...“ Zmlkla. „Ale jen když zůstaneš. Bude mi to trvat celé týdny. Možná měsíce.“

Přemítala jsem, co odpovědět. Vždycky jsem utekla, nikde jsem nevydržela moc dlouho. Pokaždé nadešlo ráno, kdy jsem se probudila a měla jsem všeho plné zuby. Popadla jsem svůj batůžek a vypadla jsem. Chvíli jsem se potloukala městem, zašla párkrát do kina, a když bylo hezky, zajela jsem na Jones Beach a vyspala se pod dřevěnou promenádou. Někdy to trvalo celé dny, než mě našli. Ale nikdy mě neposlali zpátky na stejné místo. Lidé v domech, ze kterých jsem utekla, mě nejspíš taky měli plné zuby.

Josie čekala na odpověď.

Pokrčila jsem ramenem. „Ještě nevím.“

„Budeme o tebe s Henrym pečovat a budeš u nás vítána po celou dobu, co u nás zůstaneš,“ řekla.

Henry číhal na horním konci cestičky, oči přimhouřené do štěrbinky, a mával na mě ocasem. „Jsem ráda, že Henry není tygr,“ podotkla jsem a zase se mi chtělo se rozesmát.

Josiiny oči se roztančily. „Tak snad můžeme jít hned dozadu a uříznout pěknou větev.“

Opřený o zadní stěnu domu stál starý stůl ze sekvojového dřeva s náradím: vrtačka, sekyra a nože nabroušené tak, že by rozřízly vlas po délce.

Sáhla jsem po sekyrce a vykročila za Josií Cahilovou do lesíka.

A v duchu jsem oznámila Stevenovi: *Možná tady chvíli zůstanu. Co myslíš?*

